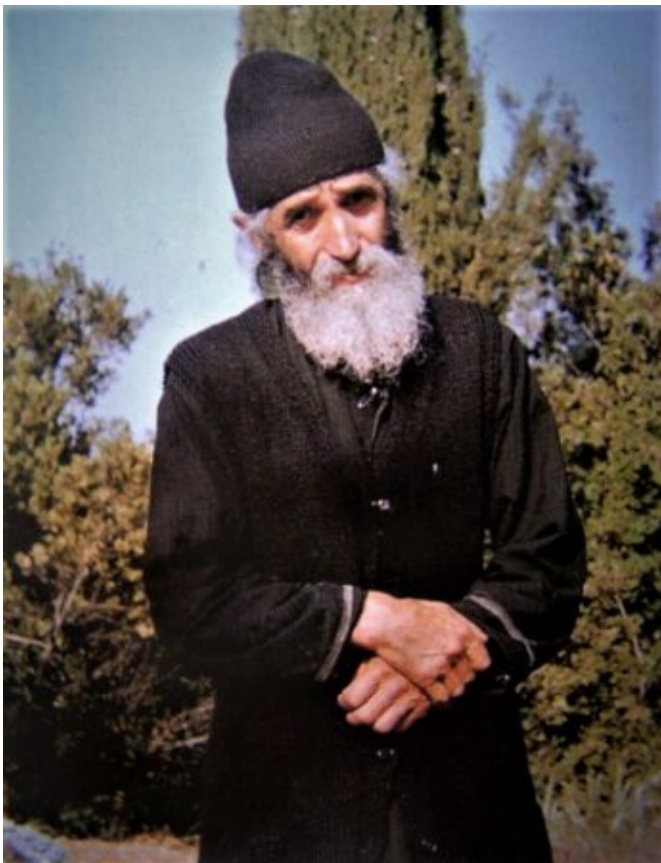

11 Νοεμβρίου 2021

Απροσδόκητη νυκτερινή εμφάνιση του οσίου Παΐσιου σε μοναστήρι!

Ορθοδοξία / Θαυμαστές Διηγήσεις

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[Μαρτυρία Ιερομονάχου Αθανασίου Σιμωνοπετρίτη]:

[...] Δεν θα σας το έλεγα αλλά, αφού το λέτε, θα σας το πω έτσι... προς δόξαν Θεού και εις τιμήν του πατρός Παΐσιου [νυν οσίου Παΐσιου Αγιορείτη].

Ήτανε ή παραμονή του Αγίου Ανδρέου ή μετά του Αγίου Ανδρέου. Ήταν βράδυ και ήμασταν όλοι στην Κωσταμονίτου [Μονή Κωσταμονίτου Αγίου Όρους]. Συγκεκριμένα ήταν τότε που είχαμε πάει μια παρέα πατέρων από εδώ [από την Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρα Αγίου Όρους] και βοηθήσαμε το μοναστήρι για τέσσερα χρόνια, γιατί ήταν γεροντάκια.

Είχα τελειώσει τον κανόνα μου και καθόμουν έτσι, ακουμπούσα και έλεγα την ευχή μέσα στο σκοτάδι. Ξαφνικά αισθάνομαι την πόρτα ν' ανοίγει. Κοιτάζω και νομίζω πως είναι ο γερο-Μόδεστος, ένα χαριτωμένο, γεροντάκι που είχα δίπλα μου, αλλά βλέπω μπροστά μου τον πατέρα Παΐσιο. Τα 'χασα...

Έκανα το σταυρό μου νομίζοντας ή παραίσθηση θα είναι ή δαιμονική παρουσία, γιατί ο πατήρ Παΐσιος πού να βρεθεί, αφού δεν ήταν στο μοναστήρι;

Από τη Μονή Κωσταμονίτου μέχρι το σπίτι του Πατρός είναι περπατητά-περπατητά, με αγιορείτικο περπάτημα, τρεις ώρες, ας πούμε.

Από την άλλη πλευρά, από κει δεν ήταν δυνατόν να έλθει ο Πατήρ Παΐσιος μέσα στα μεσάνυχτα.

Τα 'χασα. Έκανα το σταυρό μου, μα τίποτα. Δεν έφευγε από μπροστά.

Παναγία μου λέω. Ε, ευλογημένες ψυχές, ας υποθέσουμε. Σηκώθηκα, μ' έπιασε από το χέρι, όπως συνήθιζε, με το αριστερό χέρι.

Έβαλε το χέρι στην πλάτη κι εγώ τα είχα χαμένα.

- Τι με κοιτάς σαν βλάκας; μου λέει. Να ξέρεις ότι το Περιβόλι της Παναγίας έχει ανθίσει και θα καρποφορήσει. Θα βγουν και μεγάλοι ηγούμενοι και μεγάλοι ασκητές και μεγάλοι ερημίτες. Γι' αυτό, εσείς οι νέοι καλόγεροι να γίνετε ψημένα τούβλα, γιατί τώρα που έρχεστε είστε άψητα. Να ψηθείτε στους πειρασμούς, ούτως ώστε να βαστάζετε επάνω σας τους ανθρώπους που θα έρχονται χρόνο με το χρόνο πιο πολύ πονεμένοι.

Αυτά είπε και εξαφανίστηκε. Εγώ τα 'χασα. Τώρα; Τι να κάνω; Παναγία μου, λέω, εκεί πέρα δεν κοιμήθηκα όλη, τη νύχτα. Είχα μεγάλη αγωνία. Πού να, απευθυνθώ; Σε ποιον να πω, ας πούμε, αυτό μου συνέβη;

Κρατήθηκα. Ε, και την άλλη μέρα μου τηλεφώνησαν από τη Σταυρονικήτα [Μονή Σταυρονικήτα Αγίου Όρους], να πάω την ημέρα της γιορτής του Αγίου Σάββα, για να ψάλλω την πανήγυρη του Αγίου Νικολάου.

Τελειώσαμε, πήρα το μουλάρι και πήγα στη Σταυρονικήτα. Μόλις μπήκα μέσα στο μοναστήρι – θυμάστε πώς είναι ο πύργος ψηλά, απέναντι ακριβώς είναι ένας μεγάλος πάγκος.

Βλέπω, λοιπόν, τον πατέρα Παΐσιο να κάθεται σταυροπόδι και με το χέρι αγκάλιαζε κάποιον κύριο εκεί πέρα, που είχε κάποιο πρόβλημα.

Τον άφησε και μόλις μπήκα μέσα με το τροπάρι, έρχεται κατευθείαν και μου βάζει βάζει μια στρωτή μετάνοια. Εγώ τα ‘χασα...

Τότε μου πιάνει τα πόδια και σηκώνεται επάνω.

– Γέροντα, τι είναι αυτά που κάνεις; του λέω.

Και μου πιάνει το χέρι πάλι, βάζει το χέρι στην πλάτη και μου λέει ξανά τα ίδια.

– Τι με κοιτάς σα βλάκας;

Αυτά, δηλαδή, που μου ‘πε στην Κωσταμονίτου πριν από πέντε έξι μέρες μου τα ‘πε ξανά...

– Γέροντα, του λέω, τι είναι αυτό το πράγμα;

– Μη ρωτάς. Άντε καλή αγρυπνία. Δεν χρειάζονται εξηγήσεις πολλές.

Κι αυτό ήτανε.

Απόσπασμα από το βιβλίο, «Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης, 1924-1994, Μαρτυρία του Υμνογράφου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας Ιερομονάχου Αθανασίου Σιμωνοπετρίτου», των εκδόσεων η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Μήλεσι 2007.

<https://bit.ly/3n4qZwf>